

liile lui Bem; dar' încetând și aci revoluțiunea, el străbătu pe necunoscute tot imperiul Austriei, trecú apoi la Paris, luă acolo parte la publicarea jurnalului „România viitoare“ și tipări și o broșură în limba franceză: „Question économique des Principautés.“

Dorul de patrie, lucrarea neîntreruptă și oboșitoare la „Istoria lui Mihaiu Vitézul“, din care s'a publicat o parte în „Revista română,“ i sfărămă peptul, slăbit de multe suferințe. La an. 1852 el muri în Palermo (Italia), departe de patria sa, departe de rude, amici și cunoscuți. V. Alexandri eternisează memoria lui prin patetica și cunoscuta poezie „Bălcescu murind,“ pe care P. Mezzetti o puse pe note, dându'i o arie tot atât de potrivită ca și conținutul ei. — La 1859 s'aú fost propusú și decretat aducerea în țeră a țerênei lui N. Bălcescu, ceea ce nu s'a adusú încă la îndeplinire.

Spre a arêta puterea și versarea sa în studiul Istoriei reproducem de la el un fragment din „Cuvênt preliminar despre isvórele istoriei Românilor“ :

„Româniú aú trebuința astă-dí se se întemeze în patriotismú și în curagiú, și se câștigue statornicie în caracter. Aceste resul-